

Fem Alldeles

Nya Wisor.

Den Första:

En wisa will jag sjunga, som är alldeles ny, etc.

Den Andra:

Är man ungkarl är man rit, etc.

Den Tredje:

En wisa jag börjar och den will jag sjunga, etc.

Den Fjerde:

Wårt tidehvarf ossuldens är, etc.

Den Femte:

Är hur hastigt filar ide supen, etc.

Enköping, 1852. C. F. Ridderslad.

Hör'n den andra man sig hafwa will.
Sup då när och hwar och hur dig lyfter,
Sup i glädjens solstensda'r.
Sup när sorgen gör din lefnad dyfter,
Sup när wigilansen dig bedrar.

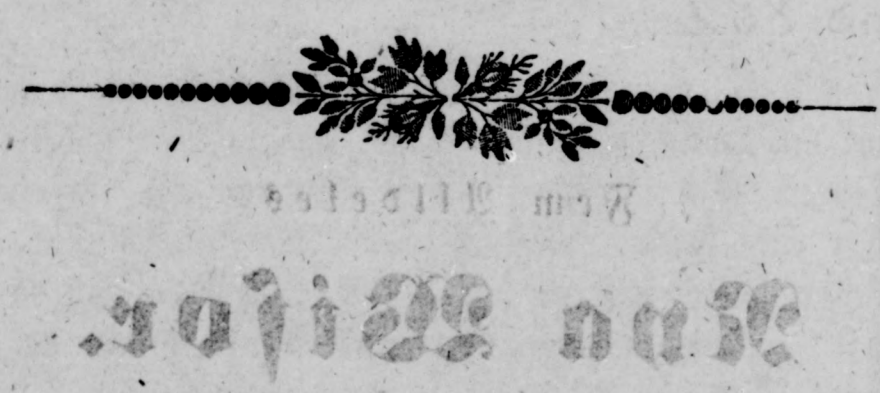
Ät, en sup den tröstar lust i nöden,
Ät, en sup ger ynglingen nytt hopp,
Ät, en sup tar fasan bort för döden,
Ät, en sup ger kraft åt själ och kropp.
Ät, en sup den gör så mångens lycka,
Krögarn finner sig så hjertans nöjd,
Sjelfwa gubben dansar wid sin frykta,
Barnets tårar bytas uti fröjd.

Sup då glädtigt hwar minut du eger,
Sup beständigt morgon, middag, qwäll
Och en gång du på ditt sista läger
Domnar bort, af sista ruset fäll.
Då skall dig i dödsminuten smaka
Nektarn, sista supen som du tar.
Kys ditt glas och kasta se'n tillbaka
Sakna's blick på flaskan som blir qwar.

Den första:
En wisa will jag sjunga, som är alldeles ny, etc.
Den andra:
Är man ungkarl är man rit, etc.
Den tredje:
En wisa jag börjar och den will jag sjunga, etc.
Den fjerde:
Wårt tidehvarf ossuldens är, etc.
Den femte:
Är hur hastigt filar ide supen, etc.

Den första:
En wisa will jag sjunga, som är alldeles ny, etc.
Den andra:
Är man ungkarl är man rit, etc.
Den tredje:
En wisa jag börjar och den will jag sjunga, etc.
Den fjerde:
Wårt tidehvarf ossuldens är, etc.
Den femte:
Är hur hastigt filar ide supen, etc.

4. Det var den tredje gången då kom han
 dit en gång då så hade han sig norr bator
 knuten, då såg han gånghuset och så
 stod det i fjell, Medan han stod i
 stuen, då så såg han i en sådant
 här: "Nu kom jag igen med mitt gamla
 svar: "Men jag nu är en ny och
 5. Men jag nu är en ny och
 6. Men jag nu är en ny och
 7. Men jag nu är en ny och
 8. Men jag nu är en ny och
 9. Men jag nu är en ny och
 10. Men jag nu är en ny och

Den Första:
 En wisa vill jag sjunga, som är alldeles ny,
 Sägdes att den skall vara gjord uti Risa. Hon
 handlar om en bonde, som bodde i en by, Och
 det var en för märklig wisa. Men en gång
 var han qwicker och en gång var han snäll,
 Då gick han ut spatsera helt sent en Lördags-
 qväll För han wille sin deya befriga.
 2. Derpå gick han in och sade si så här:
 "Hör du på du min älskade deya, Om du blott
 will som jag då skall wi roligt ha', Tre banko
 det ger jag dig i städja. Så fall då bak och
 huka jag faller ofwänpa, Och jag trillar fram
 å stupa och se så får det gå, Men se roligt
 skall wi ha' må du weta."
 3. Det var den andra gången då åter kom
 han dit; Mjöl och wasla fick han till att dricka.
 Då börjar han att söka med aldra största slit
 Efter dejans den lilla silifla. Han tänkte
 wist på en flicka men det gick intet an, Ty der-
 till war han starkare bättre karl och man. Så
 uti stället blef det en liten gose.

1. Men jag nu är en ny och
 2. Men jag nu är en ny och
 3. Men jag nu är en ny och
 4. Men jag nu är en ny och
 5. Men jag nu är en ny och
 6. Men jag nu är en ny och
 7. Men jag nu är en ny och
 8. Men jag nu är en ny och
 9. Men jag nu är en ny och
 10. Men jag nu är en ny och

chinen hon kallar "den der", Och tränga ka-
 nalen "den här".
 6. Wäl gerna hon hör på en slöjt, Men
 nämner dock ej instrumentet. Med ögat, det
 småttande, höjdet 3 qvällen mot blå firmamen-
 tet, Hon hwistlar: ej någon mig bär Så stor
 jouissance, som "den der".
 7. Hon älskar wäl barnen, de små, Och kys-
 ser dem grusligen gerna, Men — — barn bru-
 ka fruarna så Och derföre blyges hwar tärna.
 Och fast hon i barnen är kär, Hon kallar
 dem bara: "de der".
 8. En klädning, en shawl kan så hål,
 Det händer rätt ofta war slicka. Då lagar hon
 det med sin nål, Och sedesamt synes hon blicka;
 Men frågar man nu hwad det är, Så hwistlar
 hon, särad: "det der".
 9. Men ser nu en flicka en säng, Som äf-
 wen på köpet är äkta, Då gör hon på hufw'et
 en swäng Och börjar med solsjadern släppta,
 Samt suckar, så röd som ett bär: O, Gud, hwad
 jag blygs för "den der".
 10. Så brinner för dygden hwar mö, Des
 tro icke någon förkättre; Af fattigdom språket
 will dö, Men ofkulden lesver des bättre. Gud
 signe små englarne här, Som aldrig förgäta
 "den der".

Den Femte:
 Åh, hur hastigt kilar icke supen
 Genom svalget ned åt magen till,
 Snapt den första hunnit genom strupen